

nou na žalobkyni, přešlo toto právo na žalobkyni, která byla oprávněna vyplniti sama bianco směnku a uplatňovati směnečný závazek žalovaných, založený podpisem směnečného blanketu. Při vyplnění směnky byla ovšem žalobkyně vázána případnou úmluvou mezi žalovanými a K.-Vereinsbank, ježto předpis § 6 odst. 2 směnečného zákona chrání jen bezelstného věřitele, který nabytí směnky, důvěřuje jejímu vyplněnímu obsahu (rozh. čís. 11973 sb. n. s.). Zajištění své pohledávky vůči K.-Vereinsbank dosáhla žalobkyně již dne 23. ledna 1933, tudíž před povolením příročí, odevzdáním bianco směnky, ježto tím nabytí práva z bianco směnky příslušejícího K.-Vereinsbank, takže pouze žalobkyně byla oprávněna uplatňovati směnečný závazek žalovaných vyplývající z jejich biancoakceptu. Tento platný převod práv z bianco směnky nestal se neplatným tím, že K.-Vereinsbank připojila po nařízení příročí na směnku svůj podpis jako výstavkyně a indosantka. Nelze schváliti názor, že jest na směnku hleděti tak, jako by nebyla opatřena podpisem výstavce, resp. indosanta. Požadavku § 3 čís. 5 směn. zákona jest vyhověno, je-li na směnce formálně platný podpis výstavců; tomu tak jest, ježto na směnce je podpis, jenž může býti i jménem právního subjektu. Že tento podpis výstavkyně a indosantky jest materielně neplatný, jest pro směnečný závazek žalovaných nerozhodné (§ 2 směn. zák.). Žalobkyně jest také legitimována ke směneční žalobě, ježto jest k ní legitimována formálně správným indosamentem (§ 32 směn. zákona). Avšak tento indosament je materielně neplatný, ježto byl připojen na směnku za účelem převodu směnky k zajištění staré pohledávky žalobkyně vůči K.-Vereinsbank po povolení příročí (§ 5 zák. čís. 240/24 sb. z. a n., rozh. čís. 13531 sb. n. s.). Nemůže tudíž žalobkyně z tohoto materielně neplatného indosamentu vyvozovati převod směnečných práv. Avšak žalobkyně prokázala, jak již bylo vyloženo, že nabytí platně práv ze směnky již dne 23. ledna 1933, tudíž před příročím nařízeným pro K.-Vereinsbank. Žalobkyně nabytí práv ze směnky ne směnečně-právním způsobem, nýbrž obecně-právním a nabytí proto jen tolik práv, jaká měla K.-Vereinsbank, takže žalovaní mohou vůči žalobkyni uplatniti námitky, jež jim vznikly proti K.-Vereinsbank až po nabytí směnky žalobkyní. V tom směru namítli žalovaní, že podle jejich úmluvy s K.-Vereinsbank měla směnka sloužiti pouze jako jistota až do knihovního zajištění poskytnutého úvěru, že po tom měla býti jim vrácena a že pohledávka K.-Vereinsbank byla před převodem směnky na žalobkyni skutečně zástavním právem na realitách žalovaných zajištěna, takže směnka nesměla býti převedena, nýbrž měla býti žalovaným vrácena. Ježto se odvolací soud, vycházející z nesprávného právního názoru, všemi okolnostmi pro rozhodnutí sporu rozhodnými nezabývá, bylo mu uloženo nové jednání.

Čís. 14600.

K § 557 c. ř. s.

V námitce, že podpis na směnce jest nepravý, není obsažena i námitka, že směnečný závazek jest neplatný též proto, že podpisatel zemřel před datem vystavení směnky.

(Rozh. ze dne 9. října 1935, Rv I 1764/35.)

Proti směnečným platebním příkazům podala žalovaná pozůstalost po Janu D-ovi námitky, v nichž ve věci samé namítla nepravost podpisu zemřelého Jana D-a a při ústním jednání namítla ještě, že Jan D. zemřel dne 26. ledna 1931, datum vystavení na směnkách jest 15. dubna 1932, takže Jan D. se nedožil doby vystavení směnek, a jest proto ohledně něho směnečný závazek neplatný, neboť ani nevznikl. Nižší soudy ponechaly směnečné platební příkazy v platnosti, odvolací soud z těchto důvodů: Žalovaná v námitkách prostě popřela pravost podpisu Jana D-a. Námitka tato jest určitá a pro spor je rozhodno, zda podpis je pravý či nikoliv. Pravý podpis v tomto případě měl se státi jménem občanským ručitele Jana D-a, nesměl býti padělán, pocházeti protiprávně od osoby jiné než od něho, jež označuje (§ 77 směn. zák.). Skutečnost, že Jan D. směnku podepsal v přítomnosti jiných, je bezvadně zjištěna svědeckými výpověďmi Josefa K-y a Josefa M-a. Další okolnosti, že Jan D. zemřel a že směnka byla pozdějším datem vystavení opatřena, v písemných námitkách tvrzeny nebyly, okolnosti tyto žalovaná přednesla teprve při ústním jednání, tedy opožděně, a proto prvý soud právem k nim nepřihlížel (§§ 552, 557 a 559 c. ř. s.), a důkazů o nich nepřipustil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody :

Dovolatelka jest prekludována s námitkou, že směnečný závazek Jana D. jest neplatný, poněvadž zemřel dne 26. ledna 1931, kdežto datum vystavení směnek jest 15. dubna 1932. Tuto námitku dovolatelka nevznesla v písemných směnečných námitkách. Jest ovšem správné, že žalovaný může ve směnečném řízení i po třídní lhůtě § 557 c. ř. s. k opodstatnění a provedení námitek vznesených včas až do konce ústního jednání učiniti nový přednes skutkový a důkazní, avšak omylem se domnívá dovolatelka, že v námitce, že podpis Jana D. na směnkách jest nepravý, jest již obsažena zmíněná námitka. Jde tu o úplně samostatnou novou námitku a nikoliv o pouhé rozvádění již vznesené námítky nepravosti podpisu, což vyplývá i z toho, že si dovolatelka vyhradila konečně vyjádření o pravosti podpisu po předložení směnek v originále.

Čís. 14601.

K výkladu § 29 čís. 1 konk. ř. čís. 337/14 ř. z. (§ 32 čís. 1 konk. ř. čís. 64/31 Sb. z. a n.).

»Bezplatným opatřením« může býti i převzetí rukojemství a zřízení zástavního práva.

Břemeno důkazní nestihá konkursní podstatu, nýbrž jest na odpůrci, by dokázal, že konkursní podstata nebyla odporovatelným jednáním zkrácena.

(Rozh. ze dne 9. října 1935, Rv II 389/33.)

Dlužním úpisem ze dne 17. července 1931 (případně prohlášením ze dne 18. prosince 1930) uznal David M., krejčí v P., že dluhuje Josefu